

til at tage fat, hvorledes den har hævet Selvopholdelsesdriften og Selvagtelsen, og hvorledes den har gjort Gavn i Retning af at styrke Arbejdsevnen. Derfor tror jeg, at dette Forslag er godt, og jeg tror endvidere, at det vilde være en fortjenstlig Opgave i det Hele taget, om Staten kom ind paa at gjøre Alt, hvad der er den muligt, for at støtte det frivillige Fattigvæsen og derved indskrænke det offentlige Fattigvæsen saa meget som muligt. Af den Grund finder jeg navnlig ikke nogen som helst Betænkelse ved at være med til at stemme for et saadant Forslag, men jeg finder det tværtimod særdeles anbefalelsesværdigt og særdeles formaalstjenligt. Det Forslag, som fra den anden Side er stillet til §§ 7 og 8, er jo ordlydende med, hvad der er vedtaget i Landsstinget tidligere. Da jeg tidligere har udtalt mig mod disse forskellige Forslag, skal jeg ikke trætte Thinget med at gjentage de Grunde, jeg anførte den Gang, men henholde mig til, hvad jeg den Gang sagde. Jeg vil blot tilføie, at ogsaa fra en saglig Side set er der ikke saa lidt Uenighed om forskellige af de Forslag, som opstilles paa § 8, saa at der, selv om det tænkes muligt her at opnaa et Stykke Finantslov, dog alligevel vil behøves en hel Del Tid til saglig Forhandling om enkelte af disse forskellige Spørgsmaal. Jeg skal f. Ex. blot nævne den polytekniske Læreaanstalt; der er jo forskellige Meninger om, hvor den skal ligge, idet Nogle mene, at den skal ligge et Sted, Andre paa et andet Sted, men saa længe det ikke er afgjort mellem Lovgivningsmagtens Faktorer, hvor den skal ligge, er der ingen Mening i at begynde paa Jordarbejdet v. s. v. Saaledes kan der være forskellige af den Slags Ting, hvor der heller ikke er Enighed med Hensyn til det Saglige, og som ville kræve lange Forhandlinger, forinden de kunne naas. Endvidere er der jo en Del af disse større Arbejder, som ingenlunde kunne tænkes at ville falde paa de tilbageværende Maanedes af Vinteren, men som ville række ud ad Sommeren til og altjaa ikke komme Arbejderne til Gode i Resten af Vintermaanederne. Med Hensyn til enkelte af de Ytringer, som den ærede Ordfører fremkom med, skal jeg endnu gjøre nogle saa Bemærkninger. Han udtalte først, at han ikke kunde være med til at bortgive Midler paa en Maade, der var ødelæggende for Samfundet, og til en uforvarlig Omgang med Statens Midler. Saa store ere Modsigtingerne mellem os i saa Henseende! Hvad jeg anser for at være til overordentlig stor Betsignelse, nemlig dette at gjøre, hvad man formaar for at ophjælpe

det frivillige Fattigvæsen, kalder han uforvarlig Omgang med Statens Midler og en Anvendelse, som er ødelæggende for Samfundet. Jeg kalder det en Anvendelse, der er opdragende for Samfundet. — Saa kom han endvidere i Dag til at tale om Visnepolitikken. Det er nu et Punkt, som den ærede Ordfører har særlig lyst til at tale om; næsten hvor Gang, han har Ordet, taler han om Visnepolitikken. Jeg har tidligere haft Leilighed til at sige min Mening herom og kunde godt henvisse dertil, men jeg skal gjerne føie det ærede Medlem i ogsaa i Dag at sige et Par Ord om Marsagen til Visnepolitikken. Det, som jeg mener, er Grundstaden ved vort offentlige Liv i det Hele taget er den Omstændighed at der ikke er den fornødne Tillid til Stede mellem Befolkningens store Flertal og Ministeriet eller mellem Regjeringen og Repræsentationen i det Hele taget. (Carstensen: Nei, Folkethinget!) Det, som altid betinger, at man kan udrette Noget, saavel i Stort som i Smaat, er Tilliden. (Carstensen: Maa jeg bede om Ordet?) Det gælder i de smaa, hjemlige Forhold, men det gælder ogsaa i Statsstyrelsen. Naar man skal udrette Noget til Gavn for sine Medmennesker f. Ex. i sin Kommune, saa gælder det om at have de Folks Tillid, som man skal arbejde sammen med. Har man ikke det, saa kan man have saa gode Kræfter, som det er muligt, og saa gode Hensigter, som tænkes kan, saa er man dog magtesløs. Saaledes ogsaa i de store Forhold, med Hensyn til Statsstyrelsen. Den Regjering, som sabner fornøden Tillid kan være saa dygtig, som den være vil, og have saa gode Hensigter, som tænkes kan, — den er magtesløs endda. Det er Noget, der ikke har været Uenighed om tidligere, det har man altid haft klar Forstaaelse af; det er med Styrke blevet udtalt i den grundlovgivende Rigsforsamling af den daværende Regjering, og det blev stærkt betonet, at en Regjerings Styrke beror paa, om den har Tillid, og at uden denne Tillid er Regjeringen magtesløs. Deri ligger Marsagen til Visnepolitikken, og for saa vidt som det ærede Medlem støtter en Fortsættelse af en Tilstand, hvori denne Tillid ikke er til Stede, saa har han sin Del i Visnepolitikens Marsag. For saa vidt det ærede Medlem er med til at fastholde en umulig Betingelse og knytte den til Loven om Arbejdsløsheden, saa har han sin Del i, at dette Forslag visner. Hans Udtalelse om Smedestruen, som han betegne den, og som han tidligere er fremkommen med, skal jeg ikke komme ind paa, den mener jeg er tilstrækkelig imødegaaet af min ærede Sidemand, lige som der ogsaa i